Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1875.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Lamaniterne.

Af John Nicholson.

(Oversat fra „Juvenile Instructor".)

Gjenstanden, med Hensyn til hvem Indianerne eller Lamaniterne egentlig ere, har saa ofte været behandlet i „the Instructor", at Forfatteren heraf formoder, de fleste af hans Læsere allerede vide, hvem og hvad de ere, af hvilken Grund han derfor hovedsagelig kun vil indskrænke sig til at fortælle Omstændighederne ved den store Bevægelse, der fortiden hersker blandt dem, der bebo denne Del af Landet. Ældsterne i Jesu Kristi Kirke have prædiket Evangeliet iblandt dem en god Del, især deleshed i de forgangne Aar, men tilsyneladende uden nogen synderlig Virkning, nu derimod synes deres Øjne at blive opladte for Sandhedens Principer, og Hundreder af dem blive døbte.

Følgende Citat, angaaende Lamaniterne, er taget fra Anden Nefis Bog, 12te Kap., Par. 12 (Mormons Bog):

„Og nu vil jeg profetere noget Mere angaaende Jøderne og Hedningerne. Thi efterat Bogen, om hvilken jeg har talet, er kommen for Dagen, og vorder skreven for Hedningerne, og bliver forseglet igjen til Herren, skal der være Mange, som tro de Ord, der ere skrevne, og de skulle bringe dem til de Overblevne af vor Sæd. Og da skulle de Overblevne af vor Sæd vide om os, hvorledes vi kom udaf Jerusalem, og at de ere udsprungne fra Jøderne. Og det Jesu Kristi Evangelium skal blive kundgjort iblandt dem; og saaledes skulle de atter komme til Kundskab om deres Fædre, som og til Kundskab om Jesum Kristum, som havde været iblandt deres Fædre. Og da skulle de fryde sig, thi de skulle kjende, at det er en Velsignelse for dem fra Guds Haand: deres Blindhed skal begynde at vige fra deres Øjne, og der skal ikke mange Slægter af dem bortgaa, forend de skulle vorde et hvidt og behageligt Folk."

Vi vilde se, om denne Forudsigelse af den store Profet begynder at blive opfyldt. Følgende Telegram blev publiceret i „Deseret Evening News“ for 2den Juni afvigte Aar:

„Deep Creek, Utah, den 2den Juni 1874.

„Et hundrede Indianere bleve døbte og indlemmede i „Mormon“-Kirken her igaar af Indianertolken Lee fra Grantsville, tilligemed tre Andre, hvem han kaldte til sin Hjælp. Den hele Handling, der udførtes under en øsende Regn, medtog kun en Tid af 60 Minutter.“

Den omtalte Tolk var Ældste William Lee af Grantsville, hans Medhjælpere vare Ældsterne William H. Lee (ikke beslægtet med den Anden), Edwin Tadlock, Præsident over Deep Creek Gren, samt James Worthington, ligeledes fra sidstnævnte Sted.

Omstændighederne, der ledede til Afsendelsen af dette Telegram til „the News“, skulde være af Interesse for enhver Sidste Dages Hellig, da de tydelig nok vise, at Herren arbejder paa en synlig Maade blandt de Overblevne af hans Folk, hvorved Forudsigelserne angaaende dem blive opfyldte, og hans Forjættelser til deres Fædre blive stadfæstede. Jeg skal forsøge at gjengive dem, saa nøjagtig som det er mig muligt, ganske saadan som jeg hørte dem blive fortalt af Ældste William Lee selv, og han forsikrede mig, at han havde erholdt dem fra Torbukas egen Mund, der er en af Goshute-Indianernes ledende Anførere. De nærmere Omstændigheder ere ogsaa blevne mig stadfæstede af Andre, der mer eller mindre have været bekjendte med Sagen.

Det hændte sig for nogen Tid siden i afvigte Foraar, at Torbuka og Størstedelen af hans Ledsagere vare lejrede i nogen Afstand vestfor Deep Creek, og medens han opholdt sig her, havde han en Nat en besynderlig og meget behagelig Drøm, i hvilken han syntes at se en smuk Eng, gjennem hvilken flød en Strøm af krystalklart Vand. Han syntes ligeledes, han saa Ældste Lee, som sagde ham, at han selv og hans Folk skulde vadske sig i denne Strøm. Da han vaagnede om Morgenen, havde han meget behagelige Følelser. Han stod op, og da der var en Bæk i Nærheden, bød han sine Folk, at de skulde gaa og vadske sig i den, og de gjorde det, efterat han selv havde gjort det Samme.

Nogen Tid derefter, da Torbuka sad alene i sit Telt, traadte en Mand ind til ham, hvem han sidenefter beskrev som havende et hvidt eller rettere graat Skjæg og et meget smukt Ansigt. Som man kan tænke sig, havde han nogle besynderlige Følelser ved at se denne Fremmede træde saa pludselig ind i hans Telt. Han stirrede nogle Øjeblikke paa denne Person, da han, den Fremmede, begyndte at tiltale Torbuka. Indholdet af hans Tale var, at Tiden var kommen for Indianerne til at blive begravne i Vandet eller blive døbte; endvidere at „Mormonerne“ vare deres Venner, og at de havde en Bog, som fortalte dem om deres Fædre, at Brigham havde direkte Samkvem med Gud, og at de skulde høre ham. Han sagde ligeledes Torbuka, at Indianernes Fjender havde drevet, røvet, plyndret og bedraget dem, men at Tiden, da deres Fjender kunde gjøre dette, nu næsten var forbi, og at Tiden var nær forhaanden, da de, som havde forurettet dem, vilde være ligesom „tør Ved paa Bjergene, der skulde blive fortæret, og de,“ Indianerne, „skulde gaa over deres Aske.“

Den Fremmede forlod ham derpaa, og Torbuka, der var nysgjerrig efterat vide, i hvilken Retning han var gaaen, gik hen til Hjørnet af en Høj, bag hvilken Personen var forsvunden, men da

han naaede dette Punkt, saa at han kunde overskue hele det aabne Land foran sig, var Personen ingensteds at se, men paa hvad Maade Personen saa pludselig var forsvunden, kunde han ikke forstaa.

Efter dette besøgte to andre Personer samtidig Torbuka, hvilke, efterat have gjentaget Ord for Ord, hvad den første Besøger havde sagt, toge bort paa den samme Maade. Torbuka sagde, at den Ene af de To var betydelig højere end den Anden.

Derefter viste igjen en af Personerne sig for Torbuka, hvilket altsaa var det tredie Besøg, og de Ting, som vare blevne ytrede ved de to foregaaende Besøg, bleve nøjagtig gjentagne.

Jeg forstod af Broder Lee, at det Meste af det her Anførte blev fortalt af Torbuka selv i Grantsville Forsamlingshus' Forhal i Nærværelsen af adskillige Brødre, hvor Broder Lee var Tolk.

Disse vare de forudgaaende Omstændigheder, der ledede til Affendelsen af det nævnte Telegram til „the News“; thi efter disse tydelige Tilkjendegivelser bestemte Torbuka sig strax til, hvorledes han skulde handle. Han samlede saamange af sine Folk tilsammen, som han kunde naa, og tog afsted til Deep Creek. Da han kom dertil i Slutningen af Maj Maaned, lod han et Telegram affende til Tolk William Lee i Grantsville, idet han bad ham om at komme til sig, da han selv og hans Folk vare rede til at høre, hvad han havde at sige, og at gjøre eftersom han maatte tilraade.

Efter Biskop John Rowberrys Raad tog Broder William H. Lee sin Hest og Vogn og rejste med Broder William Lee som Tolk til Deep Creek, hvor de fandt Torbuka og hans Folk ventende deres Ankomst.

Tolken Lee prædikede Evangeliet for dem og fremlagde dets Principer paa en saa simpel og letfattelig Maade, som det var ham muligt, overensstemmende med deres Fatteevne. Ved Slutningen af sine Bemærkninger sagde han til dem: „Alle I, som ønske at gjøre, som jeg har sagt, overensstemmende med den Store Aands Befalinger, følger mig!“ hvorefter han gik hen til en Elv, der var beliggende en halv engelsk Mil derfra, og blev fulgt af alle Stammens Medlemmer, som vare nærværende, Mænd, Kvinder og Børn.

Da de ankom til Elven, gik en af Brødrene ned i Vandet, medens de Andre stode tilbage paa Bredden, og medens han, der var i Vandet, døbte Lamaniterne i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn og med Fuldmagt fra Jesum Kristum, udførte de, som stode tilbage paa Strandbredden, Ordinancen Haandspaalæggelse paa dem, som efterhaanden kom op af Vandet, i hvilket Øjemed en Stol var medtagen, forat denne sidste Ordinance kunde blive udført.

Med et saadant Alvor tiltraadte disse stakkels Lamaniter denne hellige Handling, at Kvinderne formelig holdt deres smaa Børn ud til Ældsten, der var i Vandet, at han maatte døbe dem ogsaa, og bleve først tilfredsstillede, da de bleve underrettede om, at Børn skulde ikke døbes, indtil de vare otte Aar gamle, men at de kunde blive velsignede af Guds Tjenere, hvorpaa de Smaa sidenefter bleve tagne i disse Ældstes Arme og velsignede.

Medens de strebe fremad med at døbe og forrette Haandspaalæggelses-Ordinancen, begyndte Regnen som anført i Telegrammet at øse ned, men dette tog man intet Hensyn til, og det gode Arbejde blev fortsat, indtil Alle vare bragte ind i Faarestien ved Daab i Lighed med vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Begravelse, og Fremkomsten af Vandet i Lighed med hans Opstandelse.

Lamaniterne glædede sig, ligesom Brødrene ogsaa gjorde, der administrerede for dem Evangeliets hellige Ordinancer; en stille, højtidelig Aand hvilede over Alle.

Foruden at over et Hundrede af disse Folk bleve døbte og indlemmede i Kirken, som ovenfor omtalt, bleve syv af de mest forstandige Mænd blandt dem ordinerede til Ældster og belærte angaaende dette Embedes Pligter, og senere Begivenheder afgive tydelige Beviser for, at de have været meget flittige og ivrige i at fortælle deres Brødre om de Ting, de havde annammet.

Da Ældsterne William Lee og William H. Lee passerede Scull Valley paa deres Hjemrejse den 7de Juni, mødte de femten Andre af Stammen, hvem de ligeledes døbte og gave Haandspaalæggelse, administrerede Nadveren til dem og velsignede deres Børn.

Naar man betragter Indianernes eller Lamaniternes nuværende Tilstand, kunde det næsten synes en Umulighed for dem nogensinde at blive et hvidt og behageligt Folk, som forudsagt i anden Nefis Bog, men hin Profeti vil sikkerlig blive opfyldt, thi Herren har talet det. De bleve et mørkt og afskyeligt Folk, fordi Guds Forbandelse hvilede over deres Fædre, der atter gik over paa Børnene paa Grund af deres store Ugudelighed, og da det var Virkningen af Guds Forbandelse, vil Guds Velsignelse have den modsatte Virkning, istedetfor „et mørkt og afskyeligt" ville de blive til et „hvidt og behageligt" Folk, og den sidste Virkning vil begynde at vise sig og vedvare, saasnart Mørkhedens Skjæl falde fra deres Øjne, og de begynde at tro paa Jesum Kristum deres Frelser. Mange af „the Instructor"'s Læsere have udentvivl kjendt Tilfælde, hvori Folk, som have været belastede med en eller anden Sygdom, ere blevne helbredede ved Guds Kraft formedelst Ældsternes Administration, hvilket er ligesaa forunderligt som Lamaniternes Forandring fra deres nuværende lave Tilstand til et mere oplyst og civiliseret Folk.

Næsten det første Spørgsmaal, som blev rettet til Ældsterne af disse Lamaniter, der bleve døbte, var: „Hvad kunne vi gjøre forat blive uafhængige? Vi ønske at opholde os selv og blive lig de hvide Folk." Ældsterne, hvem disse Spørgsmaal bleve gjorte, gave dem gode Raad, som de viste den største Villighed til at antage. De bleve sagte, at det var meget urigtigt at drikke „Ildvand" eller Brændevin, og Mange af dem vilde ikke for nogensomhelst Betaling røre dette fordærvelige Stof mere. De bleve ligeledes fortalte, at det var bedre at vadske deres Ansigter og holde dem rene, end at bemale dem, og Mange af dem have nu ophørt med at bemale deres Ansigter. Majoriteten af dem i hin vestlige Del ere sandsynligvis mere retskafne end det samme Antal hvide Mænd. Omtrent 170 af dem have taget til Landvæsenet, og de avle Hvede, Poteter og andre Produkter; ved Ældste E. Padlock blev jeg tillige underrettet om, at han fornylig havde optaget en større Strækning Land for dem af 160 Akres Udstrækning, som de kunde opdyrke og kolonisere. Man vil derfor se, at ikke saa snart har Mørkhedens Skjæl begyndt at falde fra deres Øjne, førend Grundvolden er lagt for dem til at blive „et hvidt og behageligt Folk", et flittigt og anseligt Folk, og man vil se af, hvad der allerede er bleven strævet om denne Gjenstand, at en Begyndelse virkelig er bleven gjort i denne Retning.

En Beretning er bleven given i denne Artikel om tre Personers Besøg til Goshute-Høvdingen Torbuka. Nu opstaar der rimeligvis det naturlige Spørgsmaal i mine unge Læseres Sind, hvem disse

Væsener vare, som aflagde ham disse Besøg. Naturligvis kan jeg ikke bestemt sige, hvem de vare, men idet jeg støtter mine Slutninger paa Mormons Bog, tror jeg, der er god Grund til at tro, at de vare visse Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum, valgte blandt Nefiterne paa dette Kontinent af Jesum Kristum selv, da han personlig besøgte dem efter sin Korsfæstelse og Opstandelse i Jerusalem. I, som have læst det Nye Testamente, erindre maaske, at Johannes, Frelserens „elskede Discipel", bad Jesus om, at det maatte blive ham forundt aldrig at smage Døden, indtil Herren skulde komme til Jorden i sin Herlighed, hvilket Ønske ogsaa blev ham tilstaaet. Der var tre af Nefiternes Apostle, som ønskede den samme Ting, og Herren skjænkede dem det. Men det er maaske bedst at anføre det Sted i Mormons Bog, der nærmere berører denne Gjenstand. Der siges saaledes paa Side 493, Nefis Bog, 13de Kap., Par. 3 og 4:

„Og da Jesus havde sagt disse Ord, talede han til sine Disciple, den Ene efter den Anden, sigende: Hvad begjære I af mig, efterat jeg er gaaet til Faderen? Og de sagde Alle, undtagen Tre: vi ønske, efterat vi have levet et Menneskes Alder, vor Tjeneste, hvortil Du har kaldet os, da maa have en Ende, og vi maa snarligen komme til Dig i dit Rige. Og han sagde til dem: Salige ere I, fordi I ønske denne Ting af mig; derfor skulle I, efterat I ere to og halvfjerdsindstyve Aar gamle, komme til mig i mit Rige, og hos mig skulle I finde Hvile. Og da han havde talet til dem, vendte han sig til de Tre, og sagde til dem: Hvad ville I, at jeg skal gjøre for Eder, naar jeg er gaaet til Faderen? Og de sørgede i deres Hjerter; thi de turde ikke sige ham de Ting, som de ønskede. Og han sagde til dem: Se, jeg kjender Eders Tanker, og I have ønsket det Samme, som Johannes, min Elskede, begjærede af mig, han som var med mig i min Tjeneste, førend jeg blev ophøjet af Jøderne; derfor, saligere ere I, thi I skulle aldrig smage Døden, men I skulle leve og se alle Faderens Gjerninger for Menneskens Børn, indtil alle Ting blive fuldkommede efter Faderens Villie, naar jeg skal komme i min Herlighed med Himlens Kræfter, og I skulle aldrig lide Dødens Smerter, men naar jeg kommer i min Herlighed, skulle I forandres i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed, og da skulle I blive velsignede i min Faders Rige. Og atter: I skulle ikke have Smerte, medens I leve i Kjødet, ejheller Sorg, udenfor Verdens Synders Skyld, og alt dette vil jeg gjøre paa Grund af de Ting, som I have ønsket af mig, thi I have ønsket, at I maatte bringe Menneskenes Sjæle til mig, saalænge Verden staar, derfor skulle I have fuldkommen Glæde; og I skulle sidde i min Faders Rige, ja, Eders Glæde skal blive fuldkommen, ligesom Faderen har givet mig fuldkommen Glæde; og I skulle blive, ligesom jeg er, og jeg er ligesom Faderen, og Faderen og jeg ere Et, og den Hellig-Aand bærer Vidnesbyrd om Faderen og mig; og Faderen giver Menneskens Børn den Hellig-Aand for min Skyld.

Og da Jesus havde talet disse Ord, skete det, at han berørte enhver af dem med sin Finger, undtagen de Tre, som skulde tøve, og da for han bort."

Det er min Tro, at de Personer, som besøge og undervise Lamaniterne, ere hine Nefiternes Apostle, til hvem det blev givet aldrig at smage Døden, men at leve til at se Faderens Gjerninger mod Menneskens Børn, indtil Kristus kommer i sin Herlighed i Himlens Skyer, da disse velsignede Apostle ville blive forvandlede

i et Øjeblik, hvilket naturligvis mener, at Forvandlingen vil gaa overordentlig hurtig for sig. Disse ædle Mænd havde det store Ønske, at de maatte leve og bringe Sjæle til Kristum, saalænge Verden stod. Dette var et meget godt Ønske, og Herren havde Behag i dem derfor, og han har ikke alene Behag i dem, men han vil ogsaa finde Behag i Eder, mine Læsere, om I have den Følelse i Eders Hjerter at ville gjøre Godt mod Eders Medmennesker.

Da vi se, at det Ønske blev tilstaaet hine nefitiske Apostle, at leve og bringe Sjæle til Kristum, er det saa ikke rimeligt at antage, at det er dem, som søge at bringe Lamaniterne til Kundskab om Frelseren? Hvis det ikke er dem, hvem er det saa? Thi de havde den Forjættelse at blive tilladte at gjøre dette store Arbejde, og det viser sig nu, at de blive brugte som Redskaber i Guds Haand til at bringe Forjættelserne i Opfyldelse, som bleve givne deres Fædre, nemlig at Lamaniterne, som skulde bo paa dette Land i de sidste Dage, skulde erholde deres Fædres Optegnelser (Mormons Bog), og blive bragte til Kundskab om deres Frelser. Dette er at bringe Sjæle til Kristum.

Siden jeg begyndte denne Artikel om Lamaniterne, har jeg været istand til at indhente nærmere Oplysning angaaende denne Gjenstand, som jeg haaber vil være af ligesaa megen Interesse for „the Instructor"'s Læsere, som den er for mig, da den viser sig for mig som en overmaade vigtig Sag, forbunden med Guds Værks Fremme og Udvikling paa Jorden.

Det vil maaske blive erindret af de fleste af Læserne, at man for omtrent to Aar siden havde nogen Forvikling med Indianerne fra Uintah, i hvilken Anledning General Henry A. Morrow, som dengang var Kommandant i Camp Douglas, havde en Sammenkomst med dem i Springville, og blev assisteret af Elderne A. K. Thurber, dengang Biskop i Spanish Fork, Lyman Woods af Springville og Andre. Resultatet af Sammenkomsten var, at adskillige af de ledende Indianere, eller som de i Virkeligheden skulde kaldes Lamaniter, toge til Washington forat forelægge Præsidenten af de Forenede Stater og andre af Landets ledende Mænd deres Sag, idet de haabede at faa Erstatning for deres Forurettelser, da de — udentvivl med god Grund — vare utilfredse med Regjeringens ansatte Indianer-Agenter. Efterat denne Indianer-Deputation havde været i Washington og var vendt tilbage igjen, fortalte En af dem et meget besynderligt Tilfælde, som indtraf, medens han var der. Han fortalte, hvad han havde erfaret til Brødrene A. K. Thurber, S. P. Davies og A. L. Fornsworth, hvoraf man kan se, at jeg er bleven underrettet fra paalidelig Kilde; Indholdet af hans Fortælling var, som den blev mig berettet, at medens han opholdt sig paa sit Værelse i et Hotel i Washington, blev han paa tre forskjellige Aftener besøgt af en Person, som samtalede med ham paa samme Maade, som Sendebudene gjorde, der besøgte Torbuka.

Høvdingen beskrev den Besøgende som en Person med et meget smukt, lyst Ansigt, og i enhver Henséende lig en Mand. Hans Tale var guddomlig. Han sagde Høvdingen, at det var meget urigtig at dræbe Folk eller at stjæle, og raadede ham til aldrig at gjøre noget Saadant. Han fortalte ham ligeledes om Mormons Bog, at den var en Beretning om Indianernes Forfædre, og at der endnu var en anden Bog om Lamaniternes Fædre, som Herren vilde aabenbare, men naar den vil komme for Dagen, vilde Lamaniterne være et ganske forskjelligt Folk fra, hvad de nu ere. De

vilde være fredelige og arbejdsomme, og vilde dyrke Jorden ligesom de Hvide. Han anførte ligeledes, at „Mormonerne" vare Indianernes Venner, og andre Ting af lignende Indhold.

En Ting, der er overensstemmende med Indianerens Beretning om, hvad den Besøgende havde fortalt ham angaaende Fremkomsten af en anden Optegnelse, er, at Herren har lovet i sin egen bestemte Tid, naar Folket bliver mere retfærdigt, at ville aabenbare den Del af Pladerne, som ikke blev oversat af Profeten Jos. Smith, men som blev beseglet igjen, og som sandsynligvis endnu er under den Engels Varetægt, fra hvem Jos. Smith erholdt Pladerne, hvorfra Mormons Bog igjen blev oversat; dette var rimeligvis den anden Bog eller Optegnelse, der var hentydet til af Sendebudet.

Ældste Lafayette Ball af Deep Creek var i denne Stad (Salt Lake) for en kort Tid siden, og havde med sig en Bog, der indeholdt Beretning om de Lamaniters Daab, som i den senere Tid var bleven udført der paa Egnen. Den indeholdt Navnene paa otte Hundrede, som fornylig vare blevne døbte der. Det hænder ofte, at Indianerne komme hertil fra langt borteliggende Dele af Landet, trætte og udmattede af den lange Rejse, udelukkende i den Hensigt at blive „begravne i Vandet". Og de bede undertiden Ældsterne om at administrere for deres syge Børn, som ofte øjeblikkelig blive helbredede ved Guds Kraft.

De, som sige, de bleve besøgte af de himmelske Sendebud, berette, at Sidstnævnte tillige have sagt dem, at det var bedre for Indianerne at opholde sig paa de dem af Regjeringen afstukkede Gebeter, til Foraaret indtraf, da der vilde blive meget koldt Vejr i det omliggende Land i denne Vinter, hvilken Forudsigelse ogsaa allerede har vist sig sand; Vejret omkring Utah i Nord, Nordvest og Øst har nemlig været forfærdelig koldt. Men de skulde indsamles til Ibim Pah (Deep Creek) til Foraaret, blive døbte der og begynde at tage fat paa Landvæsenet, følgelig venter man, at der vil blive en stor Indsamling der paa den Tid; blandt de emigrerende Stammer venter man at se Salmoneaters, Rickons og Crows, hvilket er blevet mig fortalt gjennem Major Dimick B. Huntington, en af Vestens mest erfarne og dygtige Indianertolke. Indianerne sige, de ere blevne tilsagte af de før omtalte Sendebud at dyrke Jorden i to og et halvt Aar, efterat de ere blevne døbte, efter hvilken bestemte Tid Herren vil sige dem noget Andet, som de skulle gjøre. Hvis Soldaterne søge at hindre dem fra at forlade de afstukkede Gebeter og tage til Deep Creek, ere de blevne tilraadede ikke at fægte mod Tropperne, men at undgaa dem ved at slippe bort fra dem. Om endog Soldaterne skulde skyde dem ned, skulde de ikke gjengjælde det, og om de saaledes skulde blive dræbte under Udførelsen af deres Pligter, vil Alt være vel med dem, thi det vil være ligesom at lægge sig tilhvile om Aftenen og igjen opstaa om Morgenen i en langt lykkeligere Tilstand og som Hvide.

Den samme Aand bemægtiger sig Indianerne, naar de blive døbte, som ethvert andet Folk kommer i Besiddelse af, naar man annammer Evangeliet, thi saasnart de antage dets Principer, begynde de at nære Ønske om Indsamling.

Det er tillige værd at bemærke, at da Evangeliet blev gjengivet i denne Tidsalder, blev det ialmindelighed ikke annammet af de Rige og Ophøjede, men for Størstedelen af den fattigere, men mere oprigtige Klasse af Menneskeslægten, og det synes at være det Samme Tilfældet med Annammelsen af Evangeliet

af de „Overblevne af Israel", da Arbejdet blandt dem har begyndt blandt de mere ydmyge, oprigtige og velopdragne Stammer.

Begyndelsen af den 5te Paragraf af en Aabenbaring, der findes optegnet paa Side 182 i Lærdommens og Pagtens Bog, lyder saaledes: „Men førend Herrens store Dag kommer, skal Jakob blomstre i Ørken og Lamaniterne udspringe som Rosen. Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjergene, og vorde forsamlet paa det Sted, som jeg har bestikket."

Det viser sig nu, at Forudsigelsen for endel er bleven opfyldt, men ikke den Del, der angaar Lamaniterne, for hvem det endnu staar tilbage at „udspringe som Rosen", inden Herrens „store og forfærdelige Dag" og hans Komme i Himlens Skyer med Magt og megen Herlighed, men det vil blive opfyldt saa sikkert, som Solen skinner paa Himlen oventil, thi Gud har talet det, og han lyver aldrig.

Synes ikke denne Bevægelse blandt Indianerne, der er bleven omtalt i denne Artikel, at være ligesom et forberedende Skridt til Opfyldelsen af denne Profeti? Om ikke, hvad menes der da med disse Tilkjendegivelser? Kunde nogen jordisk Magt saaledes indvirke paa Indianerens Sind? Ser det ikke ud, som at Gud begynder at opfylde sine Forjættelser mod deres Fædre?

Det er sandt, nogle Folk paastaa, at det er nærmest noget Nonsens at tillægge saadanne Ting himmelsk Betydning, og at tro de højtidelige Beretninger af nogle af Indianerne om, at de have havt Besøg af himmelske Væsener, men Ingen, der tror paa det store sidste Dages Værk, kan sige, at det er uoverensstemmende med, hvad Herren har lovet at ville gjøre forat fuldbyrde sine store Hensigter. Om der er Nogen, der tvivler, lad ham saa læse Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog med den Opmærksomhed, som disse hellige Værker fortjene. Det vil kun tage en kort Tid at prøve Beskaffenheden af denne Bevægelse, thi Herren har lovet at ville „gjøre et forkortet Arbejde i Retfærdighed", ligeledes har Herren lovet de sande Troende af Evangeliet i de sidste Dage, at de skulde „forstaa Parabelen om Figentræet". Med andre Ord, de vilde forstaa „Tidernes Tegn".

Jeg tror, at I, mine Læsere, skulde behandle Indianerne med Venlighed, og at I skulde øve Tro til Gud for dem, at de maa blive gjenoprejste fra deres faldne Tilstand og begynde at annamme Evangeliet, thi jeg kan forsikre Eder, at de ville endnu tage en meget vigtig Del i Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden.

Livet deles i tre Tider — Fortid, Nutid og Fremtid. Lader os lære af det Forbigangne at drage Nytte af det Nærværende, og af det Nærværende at leve bedre for Fremtiden.

Sproget blev os givet, at vi maatte sige behagelige Ting til og for hinanden.

Den lærer Meget, som studerer andre Mennesker; ligeledes lærer den Meget, som studerer sig selv.

At tænke venlig om hinanden er godt, men at handle venlig mod hinanden er endnu bedre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Babylon i de sidste Dage.

I foregaaende Nr. have vi søgt at give et Billede af den fordums mægtige Stad Babylon, og tillige omtalt dens totale Ødelæggelse i Tidens Løb, som Opfyldelse af de om den udtalte Profetier. I vort nærværende Nr. ville vi fortsætte Emnet med kortelig at beskrive det Babylon, som ifølge Profeterne skulde existere i de sidste Dage.

Et mere passende Billede paa det sidste Dages Babylon end den nys beskrevne Stads Historie, kan man vel neppe tænke sig. Det var derfor ingenlunde besynderligt, at Apostelen Johannes valgte den til Forbillede paa den faldne Kirkes Tilstand i de sidste Dage. Efterat det store Frafald var sket i Kristendommens første Dage, hvilket Paulus tydelig sagde skulde finde Sted, og Kirken tilsidst var bleven opløst, overensstemmende med Profetierne, opkom nogle nye Sekter, som alle vare Afarter af den sande Kristendom. Hovedsædet, hvor disse nye Sekter opkom, var de sydlige Dele af Europa, hvilken Verdensdel i mange Aarhundreder har været underlagt disse falske Sekters haarde Tyranni og Trældom. I Tidens Løb have disse Sekter igjen forgrenet og adskilt sig i en Mængde andre Sekter og Partier, indtil de nu i vore Dage, som er den sidste Tid, udgjøre et ganske overordentlig stort Antal. Tilhængerne af disse forskjellige Religionspartier gaa som et Hele under Navn af de kristne Nationer, medens de hver for sig have deres eget Navn, ialmindelighed benævnet efter deres Stifter. Disse saakaldte kristne Nationer have i de senere Aarhundreder udstrakt deres Herredømme til de forskjellige halvciviliserede og hedenske Lande, hvortil de ogsaa have medbragt deres faldne Læres fordærvelige Skikke og Vaner. Man kan let tænke sig, at en saadan Forskjellighed i Religioner maa bringe Forvirring, Splid og Uenighed ind i Verden, hvilket man da ogsaa ser er Tilfældet, thi hvad Andet end et Nutidens Babel er vel den Del af Verden, som disse kristne Nationer bebo? Hvad er fortiden Følgen af de kristne Sekters slappe Religionssystemer? Hvad er Følgen af Monogamiet? Vi kunne besvare disse Spørgsmaal ved at henvise til Avisernes Beretninger om de mange Forbrydelser af enhver optænkelig Natur, som gaa isvang overalt i de kristne Landes store Stæder. Mord, Drab, Tyveri, Røveri og Hor høre til Dagens Orden i disse oplyste og civiliserede Lande. Hvilke forfærdelige Forbrydelser skjule ikke f. Ex. de to Floder i sit Løb, der gjennemstrømme Verdens to største Stæder London og Paris? Hundreder af Ofre falde her aarlig for den nedrige Morders Haand, hvoraf Følgen er, at Galejerne ere overfyldte af disse usle Banditter. Tusinder af Mennesker forkorte selv deres Liv, som Gud har givet dem, paa mange forskjellige Maader. De frækkeste Tyverier og Indbrud høres der stadig Beretning om i de forskjellige Landes Aviser. Røverierne paa Sicilien og andre Dele af Italien ere bekjendte over hele Verden.

Den Synd, som i Mose Dage blev straffet med Døden for begge Parter, og for hvis Overtrædelse i kun ét Tilfælde engang medførte, at den halve Benjamins Stamme blev ødelagt, betragtes nutildags af Mange ikke som nogen Synd, men bliver som Følge heraf dagligen begaaet af Tusinder af Adams Børn. Prostitutionen betragtes som et „nødvendigt Onde" (!) og bliver ikke alene tilladt af Øvrigheden i de forskjellige Lande og Byer, men bliver endog opholdt ved Lov. Hvilke sørgelige Tilstande! Hvor lavt er ikke Menneskeslægten sunken! Hvor langt ere de ikke afvegne fra Dydens, Pligtens og Sandhedens Sti og fra den Bane, der vilde føre dem til Liv og evig Ophøjelse i Guds Rige! Nu, dette er Tilstanden i de saakaldte civiliserede, europæiske Lande, og hvorsomhelst disse Riger have udstrakt deres Herredømme til andre Nationer, have de tillige medført denne deres lovprisede „Civilisation", som bestaar i at bringe Ulykke og Fordærv ind i de Polygami praktiserende Familier i Asien og Afrika ved at opløse deres gjensidig indgaaede Forbindelser, erklære deres Børn for uægte og istedet indføre og oprette Prostitutions-Huse, hvor de fordums hæderlige Familiefædre nu maaske nedsøle sig i Synd og Ugudelighed. Et saadant Babylon var det, som blev fremstillet for Apostelen Johannes i hans Syn paa Øen Patmos. „Og en af de syv Engle," siger han, „som havde de syv Skaaler, kom og talede med mig og sagde til mig: Kom! Jeg vil vise Dig Dommen over den store Skjøge, som sidder paa de mange Vande, med hvilken Kongerne paa Jorden have bolet, og de, som bo Jorden, ere blevne drukne af hendes Horeris Vin. Og han førte mig i Aanden hen i Ørkenen; og jeg saa en Kvinde, som sad paa et skarlagenfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn. Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og bedækket med Guld og med Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeris Urenhed. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemlighed, Babylon den store, en Moder til Skjøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden." (Aab. 17de Kap. 1—6te V.) Ifølge dette Syn skulde det sidste Dages Babylon tillige være „klædt i Purpur og Skarlagen" etc., hvilket mener, at den ligesom Babylon fordum skulde være rig og mægtig. Hvilke uhyre Rigdomme besidde ikke disse „civiliserede" Nationer? Hvilken Luxus lægge de ikke for Dagen? Hvor vidt ere de ikke komne baade i Kundskab og Videnskab baade til det Gode og Onde? Men der er endnu én Ting, for hvilken de især deleshed ville nedkalde Herrens Forbandelse og Vrede over sig, og det er, at de skulle forkaste Herrens Tjenere, som komme til dem med Frelsens Budskab, hvilket de ikke ville annamme. Det er dette, som bringer den samme Apostel til at udbryde: „Og jeg saa Kvinden drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod, og jeg forundrede mig, der jeg saa hende, med en stor Forundring." (5te V.) Naar Menneskene have nedsølet sig tilstrækkelig i Synd, og Verden har naaet Højdepunktet for sin Ugudelighed, naar de ædle Martyrers Tal er opfyldt, da vil Røsten lyde: „Den er falden, den er falden, Babylon den store, og er bleven Djævlenes Bolig, og et Fængsel for alle urene Aander, og et Fængsel for urene og afskyede Fugle. Thi af hendes Horeris giftige Vin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde." (Aab. 18de Kap. 2—4de V.) Ligesom Seraja fordum tog en Sten og bandt om Bogen, der indeholdt Jeremiæ Advarsel til det babyloniske Folk, og derpaa kastede

den i Eufrat, saaledes vil en vældig Engel i de sidste Dage oploste en Sten som en stor Møllesten, kaste den i Havet og sige: „Saa skal Babylon, den store Stad, nedkastes med Hast og ikke findes mere.“

Korrespondance.

Amerika.

Spring City den 23de Febr. 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Min elskelige Broder!

Da jeg i Vinterens Løb ofte har hørt fra Dig igjennem din Familles Breve, og tillige vidste, at Du gjennem deres Breve til Dig vilde erholde alle Nyheder af Interesse herfra, saa har jeg tildels af denne Grund ikke tilskrevet Dig i lang Tid, og haaber derfor Du vil tilgive mig min Efterladenhed; men vær forvisset om, at Du er ikke forglemt af mig eller Familie, hverken i Tanker, Tale eller Bønner, thi vi erindre Dig ofte for Herren, naar vi i Ydmyghed bøje vore Knæ for hans Throne.

Din Skrivelse af 6te Oktbr. f. A. modtog jeg med megen Taknemlighed og Glæde, da den var meget interessant og særdeles kjærkommen. „Stjernen“ modtage vi ligeledes regelmæssig, og dens Indhold godtgjør dens Navn; det er mit Ønske, at Skinnet af dens Lys ikke alene maa være for de Hellige, hvad „Stjernen“ var for Østens tre Konger, men at den tillige maa trænge ind og opvarme mangt et koldt Hjerte, oplyse og give Liv i mangen mørk Bolig og blive en overbevisende Kraft til de Oprigtige af Hjertet om, at Herren har talet til denne Slægt, samt at Jesus Kristus atter har besøgt Jorden og givet Befaling til sin Tjener Jos. Smith at oprette Israel Riget for sidste Gang; gid Mange herefter maatte erholde et Vidnesbyrd om Sandheden heraf og blive gjort meddelagtige i Rigets Velsignelser; lykkelige ere derfor de, som erholde Jesu Vidnesbyrds Aand og forblive bestandige indtil Enden, thi „Riget og Rigernes Storhed skal gives til den Allerhøjestes Hellige, og de skulle eje det evindeligen.“ „Riget“ (Jorden) „Rigernes Storhed“ (Jordens Fyrsters Vælde, Magt og Ære, „Guldet, Sølvet og Kvæget paa de tusinde Høje“) skulle gives til de trofaste Hellige og være dem en evig Arv, som Ingen kan fratage dem, desuden vil Udødelighed og evigt Liv blive dem tildel i Nærværelsen af Kristus, Patriarkerne og Tusinder af helliggjorte Væsener paa en renset og helliggjort Klode, hvor Sygdom, Død eller Ondt ingen Magt vil have, medens Satan og hans Tilhængere ville være henkastede til deres eget Sted. Tanken om dette burde være nok til at anspore enhver Sidste Dages Hellig til Trofasthed, og enhver sidste Dages Synder til Omvendelse og gode Gjerninger. Men jeg tænker, jeg maa standse her med at prædike, da Du sandsynligvis hellere vil høre Lidt om andre Ting, og hvorledes Alt staar og gaar i Bikuben. Om jeg skulde indbefatte Tilstanden i faa Ord, saa ved jeg ikke, hvorledes jeg kunde fortælle det bedre end at sige: Nogle samle Honning, og Andre samle Gift, eller med andre Ord, Mange søge at leve deres hellige Religion, opbygge Guds

Rige, tjene Herren og adlyde hans Profet, medens der er Andre, hvis Hjerter mere og mere forhærdes, tabe Troen og udspy fra Giftens Braad allehaande Falskhed og Fordrejelse, disse sidste ere navnlig Apostater, F. S. Marstaller og Embedsjægere, hvilke have gjort det til Formaal at omstyrte Vikuben og frarane de virksomme Bier deres Honning, og ligesom Hyæner udsuge Blodet af deres Rov. Men takket være Israels Gud, som har bevaret sit Folk indtil denne Dag fra deres Fjender, have vi været opholdte, og Sagen er blot, om vi kunne leve og gjøre Ret, da vil al deres Stræben ende i deres egen Skjændsel og Vanære, og deres Fremtid vil isandhed være mindre misundelsesværdig.

Vi have hidtil havt en meget mild og behagelig Vinter, saa at Kreaturerne, der have bjerget deres Foder ude, se godt ud. Kreaturer ere fortiden i en meget lav Pris, da der er ingen Afsætning paa dem uden hos Slagterne, og det hører næsten til Sjeldenheder at sælge et Stykke Kvæg og erholde Betaling i Penge. Paa Grund af sidste Aars mindre gode Høst findes der allerede Mange, som ville blive nødsagede til at kjøbe deres Sædhvede, dog er Hveden ikke meget dyr endnu, da den kan kjøbes for 1 Dollar pr. Bushel, men det er sandsynlig, at Priserne ville stige til Sommeren, da jeg neppe tror, der er Meget til Overflod. — Jeg er glad ved at kunne sige, at jeg tror din Familie er bedre ved det, hvad Hvede angaar, end de Fleste i Spring City, og dette kan vel mest tilskrives din Virksomhed, idet Du forlod dem i Besiddelsen af et rigt Hvedehus, hvilket jeg tror, de have taget vel Vare paa, saa Du kan glæde Dig ved, at de ikke ville komme til at mangle Noget, for Du kommer hjem, og jeg haaber heller ikke nogensinde efter. — Saavidt man kan skjønne, er der allerede falden betydelig Sne paa Bjergene, og der kan sandsynligvis forventes endnu mere, da det sner stærkt i disse Dage.

Den 18de Ds. kom Præs. Young og Smith til Nefi paa deres Hjemrejse til S. L. City fra St. George. De afholdt ingen offentlige Forsamlinger der, men de fleste af Biskopperne fra Sanpete vare der og havde en privat Samtale med dem, hvilken isærdeleshed drejede sig om den forenede Orden. Biskop Olsen og enkelte af Brødrene herfra vare ogsaa tilstede. Præs. Young adspurgte Brødrene, om de havde organiseret sig i deres Byer, overensstemmende med hans Instruxer, saavelsom deres af de Tolv, hvem han havde sendt til dem (menende O. Pratt, J. Taylor, G. Q. Cannon og E. Snow), „thi," sagde han, „hvis I have, I have gjort ret, hvis I ikke have, I have gjort forkert; om I organisere ifølge mit Raad, da er der Ingen, som kan oprykke Eder, thi denne er den sidste Uddeling og for sidste Gang, at denne Orden vil blive oprettet, og den vil bestaa. De, som annamme og adlyde den, ville blive frelste, og de, som forkaste den, ville blive fordømte. Ve den Ældste, som vil forvende den, tale letsindigen derom eller udgyde koldt Vand derpaa, thi for Saadanne vil det blive slemt paa en kommende Dag." Efter denne Vis talede Profeten, hvoraf det klarligen ses, at ingen Forandring er gjort, siden han først fremlagde det for Folket, og naar en Person føjer sig til denne Orden, saa menes hermed, at han overgiver sig selv, sin Tid og Alt, hvad han ejer, forat blive ledet og anvendt ifølge Bestyrelsens Vejledning, men det er Folkets Rettighed at vælge deres egen Bestyrelse én Gang om Aaret. Dersom vi som et Folk vilde handle i Overensstemmelse med Aabenbaringen og Profe-

tens Raad, da er jeg overbevist om, at det kan blive udført til Held og Velsignelse for Alle saavel Fattige som Rige; det vil have tilfølge at omorganisere os som et Folk og udrydde af vore Hjerter den Egenkjærlighed og Hang til Binding, som vi for Øjeblikket lade os beherske altfor meget af. Præsidenten sagde ydermere, at han vilde gjøre Sanpete et længre Besøg og udse Stedet, hvor Templet skulde bygges.

Din Familie ere Alle vel og sende mange Hilsener. Vor gamle Fader er nogenlunde rask. Du hilses fra ham, Broder John og Alle i Familien. Vi glæde os Alle ved Tanken om snart at skulle gjense Dig. Herren velsigne Dig, kjære Broder, er min ydmyge Bøn. Du bedes at hilse Brødrene J. Frantzen, L. S. Andersen, P. C. Geertsen og alle Brødrene og de Hellige, som kjende mig.

Modtag til Slutning en venlig og kjærlig Hilsen fra mig og Familie.

Din heng. Broder
Lauritz Larsen.

Danmark.

Taarby den 11te Marts 1875.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg ønsker at sende Dem nogle Linier, som jeg haaber maa træffe Dem i Nydelsen af Alt, henhørende til Deres Vel. Som en Herrens Tjener og Samler af de Adspredte af Israel her i Norden kan jeg berette, at man bestandig træffer Nogle hist og her, som ere villige til at adlyde den advarende Røst og følge de Faa, som have det himmelsendte Budskab, saa de kunne faa sund Føde og sand Kundskab, hvilket har været tilbageholdt for Jordens Beboere siden Apostlenes Dage fordum og indtil Profeten Jos. Smith, formedelst Faderens Forjættelser til Fædrene om at ihukomme deres Sæd, gjenbragte det evige Evangelium, som bringer Liv, Lys og Glæde til dem, som i Oprigtighed annamme det, og som fylder vore Hjerter med uudsigelig Glæde ved at grunde paa de lovede Velsignelser. Kjære Br. Larsen, jeg glæder mig ved i min Ungdom at være en Budbærer til mine Landsmænd om saa herlig og ædel en Sag, der vedrører Menneskeslægtens fremtidige Skjæbne. Jeg føler vel og er glad ved at arbejde i Missionens Tjeneste; takket være Herren, er min Helbred god og ikke underlagt Klimaets skadelige Indflydelse. I den senere Tid har jeg afholdt mange store Forsamlinger, mest paa Egne, hvor der aldrig før har været afholdt nogen Forsamling. Folket var meget gjæstfri imod os, overlod os deres Sogneraads Lokaler til Afbenyttelse, toge os med hjem efter Forsamlingerne og opvartede os paa det Bedste. Min Tro er, at i sin Tid ville Mange komme og slutte Pagt med Gud i denne Egn; de vare meget begjærlige efter vore Skrifter, som falbødes efter Forsamlingerne.

Da jeg rejste fra Sjælland til Falster, var Dampskibsforbindelsen ophørt paa Grund af den strenge Kulde, saa vi maatte tage over med Isbaade, men da Stormen var stærk og Strømmen os imod, dreves vi for en Tid omkring blandt den løse Is. Vi søgte forgjæves Land, og da Baaden med Nød og neppe kunde holdes over Vandet paa Grund af

den stærke Søgang, bleve vi nødsagede til at gaa tilbage. Da vi kom til Land, lignede vi ganske Ismænd. Den anden Dags Morgen Kl. 6½ begyndte vi atter vor Rejse, og kom efter en Times stærk Sejlads til Land, hvorpaa jeg fortsatte med det første Jernbanetog til Nykjøbing, hvor jeg fandt de Hellige forsamlet. Da de havde opgivet mit Komme, bleve de noget skuffede ved min Ankomst, og jeg bragte dem Alle Deres Hilsen, hvilket glædede dem meget.

Behag at hilse Brødrene i Nr. 14. Modtag tilsidst en kjærlig Hilsen fra mig,

Deres Broder i Pagten
K. Petersen.

Præs. Youngs Ankomst til Salt Lake City.

(Fra „Deseret News".)

Præsidenterne Brigham Young og Geo. A. Smith ankom til denne Stad igaar Eftermiddag (d. 19de Febr.) Kl. 4, 35 Min. efter en Fraværelse i det sydlige Utah af 3 Maaneder og 3 Uger; de toge fra denne Stad til St. George den 29de Oktb. f. A. Da Tiden for deres Ankomst var almindelig bekjendt, havde flere hundrede Mennesker af alle Klasser samlet sig ved Ankomststedet forat byde de Mænd Velkommen, hvis Livsarbejde og Stræben under den store Alfaders Ledelse og Velsignelse har været helliget Menneskeslægtens Vel, hvorved de have vundet Tusinders Agtelse og Hengivenhed. Efterat Trænet var løbet op til Siden af Platformen, viste Præsident Young sig — den hæderfulde Leder af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige —, og da han saa denne store Skare af Folk forsamlet, blottede han sit Hoved og hilste dem i nogle faa hjertelige og velvalgte Ord. Hele den lange Gade, som Præsidentens Vogn havde at kjøre forat naa hans Bolig, var ligeledes opfyldt af Grupper af Folk, som vare komne ud forat se ham.

Det glæder os at kunne berette, at Præsident Youngs Helbred er udmærket, hans Ophold i det behagelige Syden har under Guds Velsignelse virket særdeles velgjørende paa ham, saa at han nu er fri for den rheumatiske Affektion, som han var noget besværet af, da han rejste til St. George. Præsident Geo. A. Smiths Helbred er ligeledes god, og i Forening med mange Tusinder i denne Stad, i hvis Agtelse disse gamle Pionérer og Sandhedens Forkyndere indtage en høj Plads, byde vi dem endnu engang Velkommen til Hovedstaden.

Som tidligere berettet i „the News", blev ved Utahs Syd- og Central-Jernbanes Embedsmænd et specielt Træn bestaaende af fire Vogne og en caboose stillet til Medlemmerne af Præs. Young og Smiths Familiers Disposition tilligemed nogle andre inviterede Gjæster, som til et Antal af omtrent to Hundrede forlode denne By Kl. 7, 20 Min. forat afgaa til York, der er Liniens Endepunkt. Et Antal andre Herrer og Damer, som ogsaa vare indbudne, foruden dem, der boede i denne Stad, bleve optagne paa forskjellige Steder paa Vejen; ved Amerikan Fork blev denne Bys udmærkede Musikkorps optaget i Trænet, og bidrog ved sine gode Præstationer til at forhøje

Behageligheden ved denne lille Udflugt. Da Trænet ankom til Stoppestedet, hvor Præs. Young og Selskab ventede dem, blev en kort Tid tilbragt med gjensidig Udvexling af Hilsener. Dagen var smuk, og Enhver syntes højligen at glæde sig ved en saa fornøjelig Tid, foretaget i et saa behageligt Ærinde.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

De havde fornylig lidt saa meget af Pobelen ved at blive fordrevne fra deres Hjem, berøvede deres Besiddelser og nødsagede til at fly ud i Ørkenen, uden at erholde den mindste Oprejsning af Regjeringen for deres lidte Krænkelser, at de havde en naturlig Følelse af, at dette Forlangende var for haardt for dem, thi, medens deres Familier vare stillede i en vild Ørken ligesom hjemløse Vandrere, skulde de lade deres Mænd og Beskyttere hverve sig som Soldater til at fægte med Mexiko. Hvis Planen var at gjøre Godt, fejlede de at se, hvori dette Gode bestod. Det krævede al den Indflydelse, som Præsident Young og hans Brødre vare i Besiddelse af, forat tilvejebringe denne Batallion af Mænd, thi det syntes at stille sig som en anden Forfølgelsesakt, at man under saadanne Omstændigheder skulde forlange af dem, at de skulde forlade deres Familier, der befandt sig midt i et fremmed og ubekjendt Land.

Ældste Heber C. Kimball foreslog ved dette Møde, at en Batallion paa fem hundrede Mand skulde hverves i Overensstemmelse med Regjeringens Forlangende. Dette Forslag blev understøttet af Ældste Willard Richards og enstemmig vedtaget.

Præsident Young blev derefter valgt til rekruterende Sergeant med Willard Richards som Skriver. Et Antal Navne bleve indgivne som Frivillige. Da der ikke var Mænd nok i Lejren ved Council Bluffs til, at det tilstrækkelige Antal kunde blive tilvejebragt, blev det vedtaget i et Raad, som i den Anledning holdtes, at Præsident Brigham Young og Heber C. Kimball skulde tage til Mount Pisgah forat hverve Frivillige. De toge afsted den 3die Juli og bleve ledsagede af Ældste Willard Richards og adskillige Brødre tilhest. Paa Vejen til Council Bluffs mødte de Mange, der skulde samme Vej, til hvem de forklarede Hensigten med deres Rejse, og med hvem de holdt Forsamlinger, naar Lejlighed gaves. Blandt Andre mødte de ogsaa Jesse C. Little, som havde virket som Præsident i Ny-England og Mellem-Staterne. Han havde besøgt Washington, og havde gjennem Præsident Polk erfaret Regjeringens Hensigt med Hensyn til at hverve en Batallion Mænd, af hvilken Grund han øjeblikkelig tog afsted til Lejren over Nauvoo. Han havde været meget nidkjær i sit Arbejde i Østen og havde gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, forat skabe Sympathi for Folket.

Den 6te ankom Præs. Young, Kimball og Richards til Mount Pisgah. Fra dette Sted sendte de Brev til Garden Grove og Nauvoo, hvori de underrettede de Hellige om det Skridt, der var blevet taget med Hensyn til at hverve en Batallion paa fem Hundrede, og opfordrede

dem til at fremsende alle de Mænd, de havde tilovers, for dermed at forstærke Lejren. I Garden Grove indkaldte de Frivillige til Bataillonen. I Mount Pisgah holdt de et Møde, ved hvilket Øjemedet for deres Besøg blev fremsat, og omtalte ved samme Lejlighed den Mængstelse, de havde, forat tilvejebringe det af Regjeringen krævede bestemte Antal Mænd. De forbleve i Pisgah til om Aftenen den 9de, ved hvilken Tid de toge tilbage til Lejren ved Bluffs, hvor de ankom den 12te.

(Forts.)

Blandinger.

Der er gjennem Br. K. Petersen velvilligt bleven os tilstillet en Skrivelse til ham fra Missionær A. A. Bjørn, hvori denne beretter om et Luftsyn, som han Natten mellem den 13de og 14de Ds. observerede i Nærheden af Nykjøbing. Nævnte Br. Bjørn skriver saaledes: „Jeg passerede Nykjøbing Landevej Natten mellem den 13de og 14de Ds. og opdagede Kl. 1 et lysende Legeme bevæge sig sagte henover Himlen i nordvestlig Retning, efterladende en Stribe paa Firmamentet, og som det gled fremad, tiltog det i Klarhed, indtil det indhyllede den allerede af Maanen oplyste Natur i en overordentlig Glands. Efter et Minuts Forløb var det Hele forsvundet." Vi ere af samme Anskuelse som bemeldte Br. Bjørn, der formener, at slige „Fænomener" ere „Tidernes Tegn".

En uheldig Formaning. En Præst prædikede fornylig om de dyre Tider — fortæller et New Yorkerblad — og formanede sine Tilhørere til ivrig Sparsomlighed og til Maadehold i alle Livets Nydelser. Taleren gjorde et saadant Indtryk paa den forsamlede Menighed, at den strax efter Gudstjenestens Slutning afholdt et Møde, hvori det enstemmigt besluttedes at nedsætte Præstens Løn fra 1000 til 600 Dollars. Tableau!

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.